

hengaa halve Aar eller mere, inden disse Arbejder virkelig kunde blive paabegyndte, efterat vedkommende Lov er vedtagen, og Hensynet til Kurserne, maa jeg gjentage, kan jo ikke være af afgjørende Betydning, da den meget cærede Finantsminister dog under alle Omstændigheder er nødt til saadanne Anstaf-feller. — Det er jo givet. Vi ere nødt til Aar for Aar at anlægge for 4—5 Millioner, eller hvormeget det nu er, i forskjellige Værdi-papirer til Kassebeholdningen, og kan der ikke faas andre, er Regjeringen nødt til at kjøbe, selv om det skulde være consols til 103. Jeg tror fremdeles, at jeg heller ikke fik Svar paa min Hensætning om, hvorvidt man ikke ved Forhandlingerne med Bankerne maatte kunne opnaa et Arrangement, der var ulige gunstigere for Statskassen. Under alle Omstændigheder ville Alle vistnok være enige i Udvalgets Bemærkning om, at den disponible Kassebeholdning maa kunne indfræntes væsentlig.

Winther: Det har været mig kjært at se, at saavel Statsrevisionen som Udvalget særlig have dvælet ved de Poster paa Budgettet, der angaa Theatret, og høvdet en modsat Betragtning af den, der er gjort gjældende af Administrationen med Hensyn til, hvorvidt disse Poster vare kalkulatoriske eller ikke. Jeg har en særegen Interesse af, at dette Spørgsmaal bliver fremhævet og finder en passende Afgjørelse. Dengang man gik over fra at have en Afvindelsesjorn for Statskassen til Theatret, hvorved man saa væsentligt lod Theatret passe sig selv, til den nuværende Ordning, hvor Theatrets Budget er blevet en Del af Statens Budget, da modsatte jeg mig det paa det Stærkeste, idet jeg kunde tænke mig, at det vilde komme til at gaa, som jeg nu — jeg havde nær sagt med Fornøielse, men det vil jeg dog ikke sige — ser, det er gaaet, nemlig at Theatret kommer til at gjøre sig selv gjældende mere end tidligere ligeoverfor Bevillingsmyndigheden. Dersom de Anskuelse virkelig skulde kunne haandhæves, som ere fremsatte af den høitagede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet her i Thinget, navnlig i et Møde for kort Tid siden under Finantslovens Behandling, nemlig, at det Høieste, han kunde gjøre, var at passe paa, at der blev viist fornøftig Sparømmelighed, men naar man vilde forlange Mere, vilde man gaa udenfor sin Kompetence, og saa vilde han ikke engang søge Pengene bevilgede ved en Tillægsbevillingslov, da ser jeg ikke Andet end, at vi ere komne ind paa en helt anden Betragtningssmaade af Bevillingsmyndigheden end den, vi tidligere have søgt at

hævede her i Thinget, idet det nemlig saa paa en Maade blev Theaterdirektøren og hans Minister, der kom til at være en væsentlig Del af den bevilgende Myndighed. Det forekommer mig nu at være høist uheldigt, og jeg antager, at efter den Diskussion, som nu er bleven reist paa det Grundlag, der her foreligger, vil man vel, naar man vil være konsekvent heri Thinget, formodentlig søge at faae sat en saadan Bestemmelse til i Finantsloven, at den høitærede Minister ikke kommer til at være vidende om, hvad det er, Thinget har ment med Hensyn til visse Poster, om de ere kalkulatoriske eller ei; man behøver f. Ex. blot at tilføie Ordet „indtil“ ved saadanne Poster; thi da vil den høitærede Minister aldeles ikke være i Tvivl om, at Thinget, forsaavidt det sætter en saadan Bestemmelse ind, har ment, at disse Poster ikke maa overstrides, uden at i hvert Fald den høitærede Minister søger Bevilling for Overskridelsen. Det var den ene af de Bemærkninger, jeg vilde til-lade mig at gjøre. Den anden var den, at i det Forsvar, der blev ført af den høitærede Minister for endel af de Overskridelser, der her ere blevene paatalte, var den eneste Grund, jeg hørte, han anførte derfor, den økonomiske Fordelagtighed. Nu har jeg al-drig opfattet det Theater saaledes, at det var en Anstalt, som væsentligt var støttet af Staten, fordi den skulde give gode Indtægter. Dersom denne Betragtning kunde gjøres gjældende fuldt ud, som den høitærede Minister har antydte, forekommer det mig, at man maatte gaa meget videre og blot søge at fremstille paa Scenen det, som gav det mest Udbytte. Jeg har imidlertid troet, at det, der i sin Tid har bevæget Repræsentationen til at ville være med til at bevilge Penge til Theatret, var, at man ventede der at se fremstillet Kunstværker, som skulde have deres forædlende Indflydelse paa Folket, og vel ogsaa, at der skulde være et Sted, hvor den nationale Kunst kunde komme til, uanset Pengespørgsmaalet og Fordelagtigheden, at vise sine Produkter for Befolkningen. Jeg maa dog tilføie, at den høitærede Minister saavidt jeg forstod ham, ikke ganske udeluk-kende vilde have det økonomiske Hensyn taget, men saavidt jeg hørte, var det dog alene det, han fremdrog. Jeg tænker mig altsaa, at den høitærede Minister maaste kunde ville gjøre gjældende, at der ogsaa var taget an-dre Hensyn, men mærkeligt nok var det dog, at den var det eneste Hensyn, der blev frem-hævet til Forsvar for Overskridelsen. Det er en Giendommelighed ved den nuværende Theaterbestyrelse, at Theaterdirektøren reiser ud, at han anser det for absolut nødvendigt at